

træffe fra Administrationens Side. Men med Hensyn til denne Lov var Forholdet det, at der ved første Behandling i Folketinget var rejst Krav om, at man burde vente med at lade den træde i Kraft, indtil de forskellige Bryggere, som nu laa inde med kunstige Søddestoffer, havde kunnet faa deres Oplag deraf realiserede, saaledes at der ikke ved denne Lov blev paaført dem noget uventet og i og for sig ikke rimeligt Tab. Jeg udtalte ved denne Lejlighed, at jeg vilde sørge for, at Loven ikke kom i Lovtidenden, førend man kunde antage, at disse Beholdninger vare opbrugte. Det gav Anledning til en Debat mellem det ærede Medlem og mig ved Sagens første Behandling; men der blev ikke stillet Forslag om en vis Tid, inden hvilken Loven skulde træde i Kraft. Det ærede Medlem stillede heller ikke noget saadant Ændringsforslag, og jeg mener mig deraf berettiget til at slutte: enten at det ærede Medlem har følt sig overbevist af mine Udtalelser, eller, hvis det skulde være for dristig en Tanke, at det ærede Medlem har følt sig overbevist om, at han ikke vilde kunne overbevise det høje Ting om Nødvendigheden af at vedtage et saadant Ændringsforslag. Der er ikke sket noget som helst andet end, hvad Rigsdagen ved den paagældende Lovs Vedtagelse maatte vide eller i ethvert Tilfælde kunde vide, og jeg maa derfor tilbagevise det ærede Medlems Anke.

I Forbindelse hermed gjorde det ærede Medlem en Anke over, at den ene af disse Love, Loven om indenrigs Kødkontrol, skulde være stadfæstet i en anden Skikkelse end i den, hvori den var vedtagen af Rigsdagen. Men det er ikke rigtigt. Denne Lov er bleven stadfæstet af Kongen nøjagtig, ordret, bogstavret i den samme Skikkelse, hvori den er vedtagen af Rigsdagen. Det, som derimod er sket, er, at den Bogtrykkersvend, der trykte Loven i Lovtidenden, er gaaet hen og har sat et „k“ for meget i Titlen, saa at, uagtet det Manuskript, som kom fra Justitsministeriet — jeg har selv personlig forvissat mig derom —, var bogstavret lig Rigsdagens Vedtagelse og Stadfæstelsen i Statsraadet, kom der dog dette „k“ for meget i Lovtidenden. Nu har jeg ladet mig sige, at hvis jeg vilde lade dette Blad i Lovtidenden trykke om, hvad jeg godt kunde foranstalte, vilde det koste 20—30 Kr., og jeg tror, at det ærede Medlem vil give mig Ret i, at det vilde smage af Pedanteri, hvis jeg vilde ofre 20—30 Kr. i Stedet for at give Ordre til, at dette „k“

bliver opført paa en Trykfejlsliste i Lovtidenden.

Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) talte om Forholdene paa Flakkebjerg. Derom gælder det, at der har været anstillet en meget indgaaende og derfor ogsaa meget vidtløftig og langtrækkende Undersøgelse om de Forhold, som ere blevne paatalte i forskellige Blade, og det har ved denne Undersøgelse vel vist sig, at Forstanderen til Tider i enkelte Tilfælde har været noget haardhændet og har anvendt legemlig Straf en Del stærkere, end nødvendigt og rimeligt kunde være; men der er dog paa den anden Side heller ikke kommet noget frem, som i nogen væsentlig Grad bestyrker Rigtigheden af de Anker, som ere fremkomne i Bladene. Tværtimod har det været den almindelige Opfattelse hos de Dreng, som have afgivet Forklaring, og som ikke have afgivet deres Forklaring i Overværelse af Forstanderen eller nogen af Lærerne, og heller ikke ere blevne konfronterede med nogen af dem — tværtimod har det været den almindelige Udtalelse fra disse Dreng, at Forstander Mortensen er en god og rar Mand, som behandler dem godt, og som ikke giver dem Prygl, uden naar de have fortjent det. Det har været den almindelige Opfattelse ogsaa hos de fleste af de Dreng, som selv have faaet Prygl. Hos Egnens Befolkning har ogsaa en ganske lignende Opfattelse gjort sig gældende, idet man har ment, at naar der var noget at klage paa Forstander Mortensen, var det i Regelen det, at han var for skikkelig mod Drengene. I enkelte Tilfælde har han dog vistnok været noget for haardhændet, og derfor har man fra Justitsministeriets Side ventet med at anerkende Flakkebjerg Opdragelsesanstalt, indtil Straffereglementet for Opdragelsesanstalterne var udfærdiget, et Straffereglement, der indeholder de behørigt Kauteler mod, at Misbrug af Straf skulde finde Sted, og for yderligere at være sikker, har man henledet Børneopdragelsens Overinspektørs Opmærksomhed paa Anstalten i Flakkebjerg og anmodet ham om særlig at passe paa, om der skulde ske nogen Overskridelse af Straffereglementet.

Flakkebjerg er jo en privat Institution, hvor Justitsministeriet ikke kan afsætte eller indsætte Forstanderen. Man kunde naturligvis have nægтет at godkende Anstalten; men det har jeg ikke fundet, der var tilstrækkelig Grund til, og jeg har